

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH ČÍSLO 1 ROČNÍK 2007/2008

Úvodník

„Hurá!“ jásalí jsme my všichni školou povinní, když jsme dostali vysvědčení a začaly nám celoročně vytužené prázdniny. Ale jak známo, časy her a radovánek utíkají rychle, a tak prázdniny utekly jako voda.

Ráno před odchodem do té známé budovy v novém školním roce mívají všichni smíšené pocity se spoustou otázek. A tak se spěšně nasnídáme a vyrážíme do školy. Ve škole na nás už čekají známé i neznámé tváře lidiček, kteří nás budou doprovázet po celý následující školní rok.

Zvonek oznamující začátek první hodiny v každém z nás vyvolává alespoň kapičku nervozity. Přichází náš třídní pedagog a vítá nás zpět ve škole. Škola nás vítá i některými novinkami v podobě krásně vymalovaných tříd, nové dlažby na národní škole či širší nabídky kroužků. Začal nový školní rok.

Aneta Boušková

Výlet do budoucna

Žáci druhého stupně naší školy navštívili již tradičně v rámci výchovy k volbě povolání českobudějovické Výstaviště, aby ochutnali nabídku učilišť a středních škol. I letošní ročník celostátní přehlídky středního odborného a učňovského školství v ČR nabídl chuti a vůni víc než dost. Ohlasy žáků šesté a sedmé třídy mluví za vše.

Prohlédla jsem si spousty zajímavých povolání. Pro děvčata tam byla například cukrářka, kadeřnice, servírka, kuchařka. Pro chlapce truhlář, policista, úředník, instalatér. Mně se nejvíc líbilo malování na sklo a kosmetika.

Tato výstava se mi velmi líbila, protože zde bylo hodně zajímavých oborů, které by mě sice bavily, ale musím si vybrat něco víc výnosného, jinak mi to doma nedovolí. To, co mi zde chybělo, byla hlavně architektura a počítačové programování. Mělo by se to zlepšit, protože některé děti tyto obory zajímají a na výstavě je postrádají.

Výstava se mi moc líbila, jsem moc ráda, že jsem tam měla možnost jet. Poznala jsem školy, na které se můžu přihlásit a studovat na nich. Chybělo mi tam více škol se zvířaty.

Jezdí se tam proto, aby si každý žák mohl promýšlet, na jakou půj-

Vzdělání
a
řemeslo

de školu. Já už si to také promýšlím, ale je to těžké přijít na to právě. Líbilo se mi tam, protože většina si tam našla povolání, o kterém zatím přemýšlím. Doufám, že příští rok pojedeme zase.

Podíval jsem se na neznámé obory, které jsem do té doby vůbec neznal. Zjistil jsem, kde se ty různé školy nacházejí a co by měl člověk vědět a umět, aby se na nich mohl učit nebo studovat. Chyběla mi tam vojenská škola, protože jsem se chtěl do jejich stánku podívat.

Jako první jsme navštívili s kluky kovárnu. Sledovali jsme výrobu ozdobné mříže. Potom nás zaujala výroba skleněných předmětů ve sklářské dílně, kde paní foukala píšťalou slona.

Výstava byla více než dobrá a slušně se vyvedla. Ukázala mi, že existuje mnoho oborů, jak pro chlapce, tak pro dívky. Nebyla to jen obyčejná výstava, ale výlet do budoucna. Bylo to jako výběr něčeho, co nám může změnit celý život od základů. Moc se mi tam líbilo.

pracanti z šestky a sedmičky

GŘ pro vzdělávání a kulturu

Program „Mládež v akci“

Kdo se bojí, nesmí do světa...

Od pradávna se říká a všeobecně ví, že člověk je tvor zvědavý, přizpůsobivý a vynalézavý. V dnešní době mají lidé více možností poznávat jiné země, jejich obyvatele i kultury. Mladí lidé se mohou zapojit do mnoha výměnných projektů, které bourají hranice. Mně a dalším kamarádkám z Mikroregionu Venkov se naskytla šance zúčastnit se jednoho takového projektu, který proběhl letos v létě. Za tímto nápadem a skvělou akcí stojí hlavní organizátorka výměny Monika Břendová, předsedkyně OS MAS Krajina srdce, a její kamarád Tomáš Ziegler. Finance díky úspěšnému projektu plynuly z fondů Evropské unie. Do výměny byli zapojeni žáci a studenti ze čtyř států ve věku od čtrnácti do jednadvaceti let. Mladým Čechům, Finům, Italům a Řekům se na jeden prázdninový týden stalo domovem malebné místo severovýchodně od města Mladá Vožice, vyhledávaný cíl turistů, zřícenina gotického hradu Šelmberk. Okolím hradu vede neznámá cyklotrasa a v polovině června se zde koná tradiční Středověký jarmark. Na hradě Šelmberk sídlí také království Danar, které přijalo cizince pod svou ochranu a má jistě největší podíl na zážitcích, které si od nás odvezli. V tom má ostatně velké zkušenosti, protože občanské sdružení vzniklo s cílem seznamovat děti zábavnou formou s historií, nabídnout jim zde smysluplné trá-

vení volného času a zároveň rozvíjet jejich manuální zručnost. Sdružení Danar pořádá pro děti víkendové historicky zaměřené pobyty i letní tábory. Holky a kluci se poté mohou stát členy fiktivního království. Jak předchozí věty napovídají, celá výměna se nesla v duchu středověku. Spali jsme v podsadových stanech, hráli seznávací hry, učili se středověké tance a celý týden jsme měli možnost otestovat si svou zručnost v různých řemeslech. Po čtyři večery zástupci jednoho ze států představili kulturu své země nejen účastníkům, ale i veřejnosti. Večer sestával z prezentace země, kulturního představení a ochutnávky typických jídel. Všechny materiály pro večer si připravili reprezentanti států sami. Tyto Mezinárodní ve-

čery, jak jsme jim říkali, byly poučné, zábavné a byly příjemným odpočinkem a dobrým ukončením dne. Obyvatelé Danaru zabezpečovali pobyt, učili nás řemesla a hlavně byli aktéry v klíčových hrách, které každý den protáhly naše těla. Hned po příjezdu jsme byli rozděleni do skupin, které byly národnostně pomíchané a sestávaly z dvanácti členů. Společně jsme pak celý týden plnili přípravné úkoly. V těchto předem určených klanech jsme hráli klíčové hry. Provázely je adrenalinové zážitky nejen pro jejich obtížnost a nezvyklost, ale hlavně pro životní nutnost rychle se ve zmatené situaci domluvit s cizinci na naší budoucí strategii a plánu. Celý program pobytu byl pečlivě připravený a zábavný, ale nechyběl ani čas na nutný odpočinek. Všem moc chut-

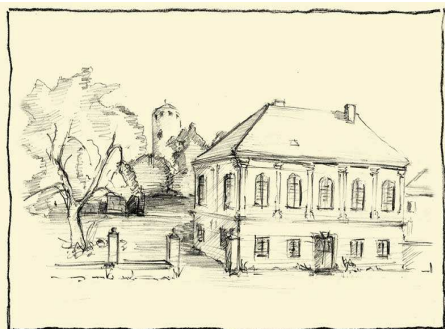
nalo jídlo téměř jako od maminek, milých kuchařek z Danaru. Nechali jsme si vařit typicky česká jídla, aby cizinci věděli, jak se papká u nás v Čechách. Nejvíce jim asi zachutnal bramborák, na který hned sháněli recept. Dnes už vím, že můj strach jít do výměny byl úplně zbytečný. Chtěla bych vzkázat vrstevníkům, ať se podobných

Tower game © foto Leaders

akcí nebojí, vždy se nějak domluvíte a starosti z toho, že se budete bát mluvit, vás v nouzi přejdou. Cizinci se navíc moc snaží vás pochopit. Tento projekt mi hodně dal. Přestala jsem se stydět a získala určitou suverénnost, potřebnou ke komunikaci s cizími lidmi. Vzpomínám, jak ke mně hned první den přišla jedna slečna z Itálie a chtěla mi říct, že sušenka, kterou právě držím v ruce, jí taky chutnala. V ten okamžik mne napadlo, podat jí snack se slovy: „Tak na, vezmi si ji.“ Italka koukala a nechápala. Všichni Češi stojící okolo se mohli potřhat smíchy. Na začátku jsem na všechny cizince mluvila místy česky, ale když mi došlo, že stejně nerozumí, musela jsem přepnout na angličtinu. Jsem moc ráda, že jsem dostala takovou šanci, a všem bych něco podobného určitě doporučila. Rozhodně vám to nic nevezme. Vylepšíte a procvičíte si cizí jazyk, přiučíte se zase něco nového, přestanete se bát a hlavně si najdete spoustu nových přátel tak jako my všichni, kteří už jsme nějakou výměnou prošli. Projekt nepřinesl ovoce jen mně. Moji rodiče se rozhodli také naučit anglicky, protože když byli kamarádi z ciziny u nás doma, rodiče pro ně měli spoustu otázek a já musela všechno překládat. Časem rodičům začalo vadit, že si s nimi nemohou popovídat sami. Všem, kteří se podíleli na realizaci projektu a pomáhali při jeho organizaci, patří náš velký dík!

Veronika Stárová

Exchange 4. 8.–14. 8. 2007

Ještě ve 2 hodiny ráno nervózně přerovávám svoji obří cestovní tašku. Nikdy předtím jsem takhle kvůli pobytu mimo domov nevyváděla. Po baráku chodím duchem nepřítomná, protože přemýšlím nad tím, jaké to na tom Šelmberku bude a jestli budu vůbec schopna si o něčem povídat s cizinci. Nad ránem usínám.

Sobota – Šelmberk. Po poledni přijeli první Řekové a k večeru dorazil i zbytek – Italové a Finové. U první společné večeře už přeladuji pouze na anglickou frekvenci. Pak přišel náš první společný mezinárodní úkol! Sestavit týmy podle již předepsaných jmen. Ve čtyřech zástupech jsme napochodovali na náměstí před svou vlajku a celý boj o záchranu království Danar mohl začít.

Neděle – Budíček v 8 ráno asi nebyl příjemný nikomu, ale vstávat se muselo, když jsme chtěli dodržet velice nabitý program. Začali jsme si vlastnoručně šít středověké kostýmy, ve kterých jsme tančili středověké tance. Oběd byl typicky český knedlo-vepřo-zelo. Nadšení Řekové s knedlíky v rukách ho nejspíš přejmenovali na chlebo-vepřo-zelo v domnění, že v ruce svírají chleba. Po obědu siesta, při které téměř všichni odpočívali a čerpali síly pro naši první klíčovou hru. Měli jsme rozlomit tajnou šifru a zjistit, kde máme hledat první klíč od věže. Potřebná písmena byla na vrcholu příkré hory střežena našimi úhlavními nepřáteli – Orky! Večer patřil České republice. Přišlo se podívat i dost lidí z okolních vesnic a především přijela kontrola nedočkavých rodičů, zvědavých na naše kamarády z ciziny.

Pondělí – Za námi teprve první den s nabitým programem a únava už je znát. Šítí kostýmů, nauka středověkých tanců, poté oběd a odpolední klídek. Pak přišlo rychlé probuzení pravidly druhé

klíčové hry. Postavte klec beze dna pouze z popadaných větví a provázku pro celý desetičlenný klan. Zdvihli jsme těžkou klec a chránění před Orky vyrazili na vrchol hory pro klíč. Večer byl věnován Itálii. Zpívali jsme, tančili a hlavně se bavili a už nám vůbec nepřišlo, že jsme odlišných národností. Popravdě nám bylo úplně jedno, jestli se zrovna bavíme s Čechem nebo třeba s Finem.

Úterý – Energie ubývá, ale ani se nedivíme po tak skvěle promyšleném programu a náročných hrách. Dopoledne jsme se vrhli opět na naše kostýmy, samozřejmě i do kola. Po obědě se venku moc hlasů neozývalo. Ve dvě hodiny nás jako omámené přitáhly tóny lesního rohu, kterým se svolávali obyvatelé Šelmberku. Když nám vysvětlili další klíčovou hru, spadla nám čelist až na zem! Po těch kle-

Šiju si šatičky ☹ foto Leaders

cích jsem si říkala, že už nás nic horšího potkat nemůže! Ale omyl. Nyní jsme měli vyrobit nosítka a korytem potoka nést jednoho z našeho klanu půl druhého kilometru. Večer byl pod taktovkou Finů. Pak se na Danar snesla noc a s ní i velice tíživá únava, která zahrnala všechny do postýlek.

Středa – Únava roste, ale proti spoustě dobré nálady se nemůže prosadit. Kostýmy došity. Všichni v přestrojení lákali jsme hlasitou hudbou náhodné kolemjdoucí k věži. Nadšeně nás pozorovali. Potom přišli na řadu různé debaty, workshopy a také prezentace našich názorů a nápadů. Samozřejmě se vše psalo a říkalo anglicky. Není to nic složitého. Jen stačí člověka poslouchat a chtít mu rozumět. Po obědě byl opět čas na řemesla. Klíčová hra dnes vyžadovala logické myšlení a paměť. Těla si odpočinula. Já měla v týmu blondatou Řekyni, Irini se jmenuje.

Potok ☹ foto Leaders

Ta byla tak bystrá a chytrá, že si dokázala zapamatovat cestu v bludišti tam i zpět, a tým získala pro celý zelený klan klíč. Za to jí patří dík od všech. Řekové se postarali i o poslední mezinárodní večer.

Čtvrtek – Dnes jsme celý den diskutovali, pekli chléb a učili se středověká řemesla. Pršelo. Mne to štvalo, ale Italům a Řekům se naše počasí i zelená krajina velice líbila. Přes den jsme si vyrobili lucerničky. Klíčová hra nás zavedla do hlubin temného nočního lesa. Hledali jsme na stromech připevněná fosforeskující písmena. Pak promočení na kost jsme zalezli do stanů, vlezli do teploučkových spacáků a spinkali jak nemluvátka.

Pátek – Poslední klíčová hra. Klíče se nakonec zmocnil jeden prima kluk z Itálie. Jmenuje se Guiseppe a dodnes si pamatuji ten jeho šťastný výraz, když držel klíč, který těžce vybojoval, v ruce. Spěchali jsme na Danar. Všemi získanými klíči jsme otevřeli věž a v temnotě a kouři našli poslední znamení kde hledat zlatou korouhev, jež zachránila království Danar. Dobro zvítězilo a na nás čekala hostina na rozloučenou. Vše ve středověkém stylu. Oblečení v krásných robách a k tomu krásná muzika. Prostě brilantní! Do rána jsme tancovali a zpívali.

Sobota – Vzhůru na Vožické slavnosti! Vystoupení sklídilo velký úspěch a my šťastně odjeli i s našimi kamarády do svých domovů. Na mě vyšli tři kluci. Finové a Ital. Všichni byli moc fajn! Skvěle jsme se domluvili a srandy byl opravdu kopec. Za těch deset dní mi opravdu ti lidé přirostli k srdci, a proto se loučení neobešlo bez slz. Naposled jsme se objali a řekli bye. Všem, kteří mi dali tuhle šanci, děkuji.

Michaela Poustková

Tento projekt byl realizován za finanční podpory Evropské unie. Za obsah sdělení odpovídá výlučně autor. Sdělení nereprezentují názory Evropské komise a Evropská komise neodpovídá za použití informací, jež jsou jejich obsahem.

Čtete s námi!

Zase po dvou měsících začíná škola a s ní i nové trable. Všichni se nemůžeme vzpamatovat z letního válení u rybníka a pořád si na něco stěžujeme. Ale představte si, co byste dělali, kdybyste se ocitli ve škole West Beverly Hills High jako Brenda a Brandon Walsh. Tato škola není vůbec normální, protože děti v ní jsou bohaté a někdy i slavné, a dostat se do správné party je dost obtížné. Jak si s tím poradí sourozenci, se dozvíte v knize **Beverly Hills 90210** (je to trilogie) od spisovatele jménem **Mel Gilden**. Kniha vyšla už v roce 1993 v nakladatelství **Egmont**. Je v ní plno humoru, ale i starostí. Do této knihy se dá skvěle vžít i při muzice puštěné naplno, takže se máte na co těšit.

☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☆

Lenka Dražilová

Biologie versus mozek

Ti, které vybrala paní učitelka Vazdová, vyrazili na biologickou soutěž Poznej ekosystémy Tábor-ska. Zápolení jsme započali prohlídkou skleníků, protože se sjela spousta znalců ekosystémů a u stanovišť vznikaly fronty. Prohlídka byla velmi zajímavá a třešničkou na dortu byla určitě wollemia vznešená – rostlina téměř vyhubená, která už roste jenom v Austrálii. Ovšem zábava skončila a šlo se soutěžit. Když se pro nás našlo místečko u ekosystému louky, měli jsme trochu nahnáno, že skončíme poslední, ale začali jsme výborně. Poznáváčku i mluvený test jsme zvládli, pouze u psaného testu jsme malinko zadrželi. Dokonce nás paní učitelka u mluveného testu chtěla zlákat k nim na školu, ale ze

mě „jezeďák“ asi nebude. Zvýšené sebevědomí nás hnalo na další stanoviště. Body přibývaly, ale nejvíc nám nešel ekosystém poblíž lidského obydlí. Na poslední stanoviště jsme přicházeli, když už všichni ostatní byli v cíli. Přesto jsme mohli být spokojeni.

V konkurenci 20 družstev ze 6 škol obsadili naši žáci dvě 3. místa, a to v kategorii 6.–7. třída ve složení M. Burdová, V. Chalupský, L. Strejc a L. Zelená a v kategorii 8.–9. třída ve složení M. Kment, D. Křížka, B. Voráčková a I. Svatošová. Byli jsme překvapeni a s chutí jeli domů z vyhrané bitvy, kterou tentokrát vyhrály naše mozky, a naštěstí ne biologie. Bez ní bychom ale určitě neměli tolik vědomostí a dovedností, které nás dovedly až na stupně vítězů. Když budeme přírodě kolem nás rozumět, určitě s ní budeme umět žít.

Václav Chalupský

ŠKOLNÍ SPORT

Skromný borec

V polovině července proběhl v Sudoměřicích již 19. ročník tradičního triatlonového závodu. Když jsem procházel stránky Venkovské tržnice, narazil jsem na výsledkovou listinu letošního ročníku. Do oka mi padlo jméno Martin Kromka. Řekl jsem si: „To je náš Martin? Jak to, že nevím o jeho triatlonových spádech? To by určitě zajímalo i naše čtenáře!“

▪ Kolikátý to byl tvůj triatlon?

Byl to můj první závod.

▪ Jak ses k tomu sportu dostal?

O tomhle sportu jsem se dozvěděl od táty, který mi všechno vysvětlil.

▪ Jak to, že jsi tak dobrý?

Někdo je dobrý v učení a někdo zase v něčem jiném. Mně asi půjde sport.

▪ Jak trénuješ?

Chodím na tréninky fotbalu. Doma pravidelně plavu a hodně jezdím na kole.

▪ Jaké jsou disciplíny?

Nejdřív se plave 100 metrů, pak se jede 8 kilometrů a nakonec se ještě běží 3 kilometry po svých. Samozřejmě v naší kategorii chlapců.

▪ Která je nejtěžší?

Nejtěžší částí triatlonu byl pro mne běh.

▪ Byl jsi v Sudoměřicích poprvé?

Poprvé jsem závodil, ale Sudoměřice dobře znám, protože jsem tam bydlel.

▪ Baví tě triatlon?

Triatlon mě baví, ale je to pro mne jen doplňkový sport.

▪ Které sporty máš nejraději?

Nejraději mám fotbal, basketbal, plavání a jízdu na kole.

▪ Měl jsi radost z umístění?

To má určitě každý. Pohár vyhrávali jen dospělí, ale dostal jsem ledvinku na pití a na mobil.

▪ Sport vyžaduje trpělivost.

Já si myslím, že pevnou vůli a trpělivost potřebuji nejen při sportu. Určitě se hodí i ve škole a v práci.

▪ Jste také kamarádi?

Myslím si, že jsme soupeři, ale i kamarádi.

▪ Co se obléká do vody?

Většinou se oblékají jen plavky, ale já jsem zvolil kraťasy, abych se nemusel převlékat. Profesionálové měli neoprény.

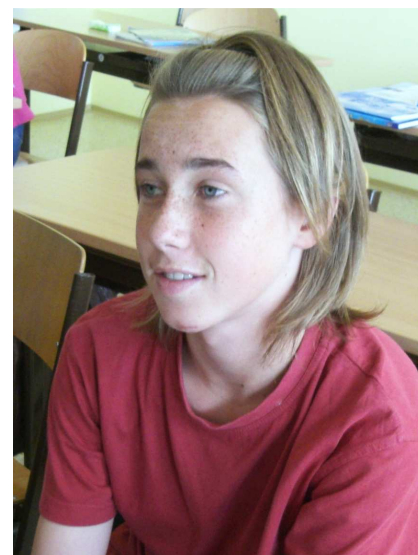
▪ Na jakém jezdíš kole?

Jezdím na odpruženém horském kole, ale žádný speciální stroj to není.

▪ Pomáháte si během závodu?

Určitě si během závodu nepomáháme, protože jsme soupeři, ale v případě nehody nebo zranění bych určitě pomohl.

Jiří Honza a spolužáci

Martin ☉ foto Jiří Honza

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

REDAKČNÍ RADA: Aneta Boušková, Lenka Dražilová, Jiří Honza, Miroslava Honzová, Olga Kavková, Martina Sochůrková

OBÁLKA: Jiří Honza

ILUSTRACE: Olga Kavková

Tisk: tiskárna ABC CHOTOVINY

